De geboorte van Johannes de Doper

'Zacharias en Elisabet, twee oude mensen, zaten op een bankje voor hun huis in het bergland, niet ver van Jeruzalem. Ze waren met zijn tweetjes, ze hadden geen kinderen, Elisabet was onvruchtbaar. Ze leken op Abraham en Sara van lang geleden, die ook geen kinderen konden krijgen. Maar die hadden door een godswonder op hoge leeftijd nog een zoon gekregen, Isaak. Zacharias en Elisabet durfden daar niet op te hopen,zoiets gebeurt alleen in verhalen.

"Ik ga straks naar Jeruzalem," zei Zacharias. "over een week ben ik weer terug." "Zijn jullie weer aan de beurt?" vroeg Elisabet. Zacharias knikte. Hij was priester. Tweemaal per jaar moest hij, samen met andere priesters, een week lang dienst doen in de tempel. "Misschien maak ik het deze keer wel voor het laatst mee," zei hij. "Nou, niet zo somber," zei Elisabet. "Ik ben helemaal niet somber," zei Zacharias, "maar we worden oud, vrouw, we worden oud."

Binnen een jaar of wat zullen ze sterven, Zacharias en Elisabet. Dan is er waarschijnlijk nóg een droom niet in vervulling gegaan: Zacharias zal in Jeruzalems tempel nooit het Heilige van binnen hebben gezien, de ruimte waar het altaar van het reukoffer staat. Dagelijks wijst het lot een priester aan om daar ter ere van God het reukoffer te ontsteken en daarna het volk, dat op de Voorhof is bijeengekomen, de zegen te geven. Maar het lot is nog nooit op Zacharias gevallen. Het zal wel weer pijn doen, wanneer straks een ander die eer te beurt valt, zoals het hem ook altijd pijn doet wanneer hij ergens een vader ziet met zijn zoon.

Zacharias gaf zijn vrouw een zoen en ging naar Jeruzalem. Daar, in het priesterkwartier, onder aan de tempelmuur, werd het lot geworpen. "Zacharias!" Hoorde hij het goed? Zacharias kon zijn oren nauwelijks geloven. Het wierookvat trilde aan de ketting in zijn handen toen hij, door twee andere priesters vergezeld, de trappen naar het Heilige besteeg. Vóór het Heilige bleven zij staan. Alleen Zacharias ging verder, zoals hij dat zovele malen een ander had zien doen. Jammer dat Elisabet dit niet zag! Hij ontstak het vuur op het altaar, zwaaide het wierookvat naar het prachtig geborduurde gordijn dat tussen het Heilige en het Heilige der heiligen hing en bad de oude gebeden: "O God, scheur toch de hemelen en daal uit den hoge tot ons neer, scheur de wolken vaneen en kom ons te hulp."

Op dat moment scheurden de hemelen en weken de wolken vaneen, de engel Gabriël daalde uit den hoge neer. "Vrees niet, Zacharias, jullie gebed wordt verhoord, Elisabet zal een zoon ter wereld brengen, Johannes is zijn naam. Hij zal de mensen in Israël weer laten zien wie God is."

Zacharias kon het nauwelijks geloven, zoals Sara het ook niet kon geloven, toen God zelf, door twee engelen vergezeld, kwam zeggen dat zij, hoewel ze oud was, toch nog een kind zou krijgen. "Dat kan toch niet?" zei Zacharias. "Mijn vrouw is bejaard, ik ben een oude man."

"Maar ik ben Gabriël. God zelf heeft mij gestuurd. Jij bent net als al die andere priesters, je bidt de gebeden met je lippen, maar in je hart geloof je er niets van. Je moest maar eens een tijdje je mond houden, Zacharias. Zwijgen zul je, totdat geschied is wat ik je heb gezegd."

Buiten, op de Voorhof, stonden de mensen te wachten tot Zacharias terug zou komen om hun de zegen te geven. Wat bleef hij lang weg! Eindelijk kwam de oude man weer tevoorschijn. Hij liep wat onzeker en het was net alsof hij in de war was. Hij hief zijn handen omhoog voor de zegen, opende zijn mond, maar er kwam geen geluid uit. Zacharias was met stomheid geslagen. Vertwijfeld staarde hij naar het volk dat voor hem stond, sloeg zijn ogen op naar de hemel alsof hij steun zocht bij Gods heilige engelen, maakte toen een wanhoopsgebaar naar de mensen. "Zacharias is niet goed geworden," zei iemand. "Misschien is God aan hem verschenen in het Heilige," veronderstelde een ander. In verwarring zochten de mensen hun huizen weer op. Zacharias liep terug naar het priesterkwartier, hij wist niet of hij moest lachen of huilen.

Elisabet werd zwanger. Het was een genade, even groot als onverwacht, een godsgeschenk, haar zomaar in de schoot geworpen. Met haar rimpelige handen maakte ze kleine kleertjes. Ze keek naar haar buik, je kon het al een beetje zien, dat ze een kindje kreeg. "Johannes," zei ze zachtjes, "Johannes." *God is genadig* betekent die naam. En zo voelde het ook.'

(Kinderbijbel *Koning op een ezel*, 123-126)